

Sygn. akt II K 245/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13.05. 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, w II Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Matysiak

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. nie stawił się zawiadomiony

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 13.05. 2014 r. sprawy:

M. Z. (1), syna J. i W. z d. J., ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 lutego 2014 roku w O. przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę funkcjonariuszy Policji, wyskoczył przez otwarte drzwi balkonowe, mieszczące się na parterze budynku mieszkalnego, uwolnił się sam, będąc zatrzymanym i prawomocnie pozbawionym wolności na podstawie nakazu wydanego przez Sąd Rejonowy w Olsztynie, sygn. akt II (...)

tj. o przestępstwo z art. 242 § 1 k.k.,

I .oskarżonego M. Z. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 242 §1 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II .na podstawie art. 624 §1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

W dniu 13 lutego 2014 roku około godziny 15:30 funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w O. R. P. oraz P. L. udali się na interwencję na róg ulicy (...), w celu zatrzymania M. Z. (1), co do którego wydano w dniu 27 stycznia 2014 roku polecenie osadzenia w Zakładzie Karnym, celem odbycia kary 4 lat pozbawienia wolności wymierzonej przez Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem łącznym z dnia 30 października 2006 roku, o sygn. akt II K 1015/06. Wskazany mężczyzna został zatrzymany w okolicy ul. (...), podał swoje dane osobowe, jednak z uwagi na nie posiadanie przy sobie dokumentu tożsamości udano się do jego mieszkania w celu weryfikacji tożsamości. W mieszkaniu przy ul. (...) zatrzymany okazał dowód osobisty, odstąpiono jednak od natychmiastowego doprowadzania go do Zakładu Karnego oraz zakuwania w kajdanki, ze względu na fakt, że w mieszkaniu znajdowała się matka M. Z. (1), osoba schorowana, w podeszłym wieku. Mając to na uwadze oczekiwano na przyjazd pracownic Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, które miały zaopiekować się W. Z., a także kolejnego patrolu Policji.

W chwili, w której R. P. otwierał drzwi do mieszkania przybyłym policjantom, przez balkon wyskoczył oskarżony. W ślad za nim ruszył R. P., zaś pozostali funkcjonariusze wybiegli przez drzwi wejściowe od budynku. Pomimo tych działań oskarżony zbiegł i ukrywał się około godziny w pobliskim parku. Został on jednak zatrzymany o godz. 18.30 przez funkcjonariusza K. M. Z. (2) podczas próby wejścia do mieszkania przez balkon.

(dowód : wyj. osk. M. Z. – k. 23; zez. św. R. P. – k.6-7; P. L. – k. 13-14; M. Z. (2) – k. 25; M. S. (1) – k. 26; poleceniu osadzenia M. Z. (1) – k. 1; protokół zatrzymania osoby – k. 3)

W związku z powyższym przedstawiono M. Z. (1) zarzut popełnienia czynu z art. 242 § 1 kk.

Oskarżony M. Z. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zbieżne z ustalonym stanem faktycznym. Zaznaczył, że nie wiedział, że czyn, którego się dopuścił stanowi przestępstwo.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 23.)

W związku z wątpliwościami co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego powołano biegłych psychiatrów. Biegli wskazali , iż rozpoznają u niego organiczne zaburzenia osobowości i zespół uzależnienia spowodowany używaniem alkoholu zaś co to tempore criminis przyjęli , że chwili czynu mógł rozpoznać jego znaczenie oraz pokierować swoim postępowaniem .

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna – k. 29-32.)

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony w trybie art. 335 kpk uzgodnił z Prokuratorem i wyraził zgodę na poddanie się karze .

Sąd zważył, co następuje:

Na tle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie zarówno wina oskarżonego, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach świadków f. policji opisujących okoliczności zatrzymania oskarżonego i oraz wyjaśnień oskarżonego potwierdzających podane tam okoliczności .

Sąd odmówił waloru wiarygodności tej części wyjaśnień oskarżonego w których twierdzi , że nie miał świadomości, że ucieczka to przestępstwo . Nie pozwalają na zasady doświadczenia życiowego, gdyż nie sposób uznać, że osoba wielokrotnie karana i odbywająca uprzednio kary pozbawienia wolności nie wiedziała, że nie wolno jej uciekać będąc osobą zatrzymaną.

Odnosząc się do opinii biegłych z zakresu psychiatrii W. S. i M. P., należy zauważyć, że została ona sporządzona zgodnie z obowiązującą procedurą, przez osoby uprawnione i dysponujące odpowiednio udokumentowaną wiedzą specjalistyczną. Nie budzi zastrzeżeń rzetelność opinii, jest ona jasna, zrozumiała i odpowiada na wszystkie postawione przez organ procesowy pytania.

Podsumowując, stwierdzić należy, że zasadnie przypisano oskarżonemu M. Z. (1) popełnienie występku opisanego w art. 242 § 1 k.k.

Bez wątplenia swoim zachowaniem oskarżony wypełnił znamię „uwolnienia się”. Jak podkreśla się w orzecznictwie i doktrynie wystarczające jest tu „zerwanie więzów straży”, to jest odzyskanie przez sprawcę wolności choćby na krótko. Czas trwania tego stanu, sposób uwolnienia się, skutki zachowania sprawcy itd. nie są znamienne; należą do okoliczności określających treść materialną przestępstwa, znaczącą dla wymiaru kary, ale nie dla bytu przestępstwa (M. M., kom. do art. 242 k.k., Lex (...), teza 4; wyrok SA w Krakowie z dnia 1 lipca 1999 roku, sygn. akt II AKa 111/99). Nie ma przy tym znaczenia, czy uciekający miał ręce skute kajdankami (M. S., kom. do art. 242 k.k., Lex (...), teza 3; wyrok SA w Krakowie z dnia 18 września 2003 roku, sygn. akt II AKa 203/30).

Należy również uznać, że w momencie uwalniania się oskarżony był pozbawiony wolności. Pozbawienie wolności jest na gruncie wskazanego przepisu rozumiane szeroko, nie chodzi tu jedynie o osobę odbywającą karę pozbawienia wolności, ale również m.in. o tymczasowo aresztowanego, odbywającego karę aresztu za wykroczenie, karę aresztu wojskowego, umieszczonego w zamkniętym zakładzie leczniczym tytułem środka zabezpieczającego, a także zatrzymanego przez Policję. (M. M., kom. do art. 242 k.k., Lex (...), teza 2). Oskarżony został faktycznie zatrzymany przez Policję jeszcze przed przybyciem do mieszkania przy ul. (...), nie ma tu znaczenia fakt późniejszego sporządzenia

protokołu zatrzymania – zatrzymanie jest czynnością faktyczną, której protokół jedynie potwierdza jej dokonanie, nie stanowi zaś o istocie wskazanego środka przymusu.

Prokurator Prokuratury Rejonowej O.-Północ w dniu 21.03.2014 r. roku złożył do tutejszego Sądu akt oskarżenia przeciwko M. Z. (1) wraz z wnioskiem o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 k.p.k. oraz orzeczenie kary uzgodnionej z oskarżonym.

Sąd po przeanalizowaniu materiału dowodowego uznał, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje na to, że cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nie przeprowadzania rozprawy.

Przy ocenie proponowanej kary Sąd wziął także pod uwagę :

- uprzednią karalność oskarżonego K – 36-37
- dane osobopoznawcze K- 42
- prosty sposób działania nie związany z użyciem przemocy wobec f. policji

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił wniosek Prokuratora Rejonowego O. – Północ i orzekł wobec oskarżonego karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności .

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwalniając oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości z uwagi na jego sytuację majątkową